

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/47845 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 31 juli 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 november 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 31 juli 2008, verzonden op 5 augustus 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 augustus 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

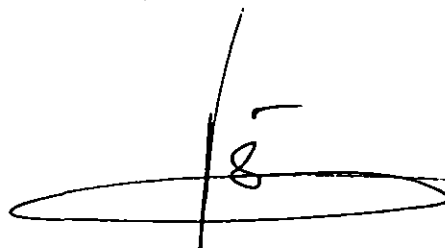
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 oktober 2008

418.

Verzonden: 8 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/47845

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 31 juli 2008

inzake

geboren op
van Burundese nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde mr. J.J.T. van Loo,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. E.M. Ebrencron-Plante.

Procesverloop

Bij besluit van 23 november 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiseres tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Eiseres heeft tegen dit besluit op 22 december 2007 beroep ingesteld.

Op 28 januari 2008 heeft eiseres kopieën overgelegd van overlijdensakten van haar vader en haar moeder.

De zaak is behandeld op de zitting van 25 april 2008, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Op 28 april 2008 heeft de rechtbank het onderzoek met toepassing van artikel 8:68 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) heropend omdat het onderzoek niet volledig is geweest.

Op 30 juni 2008 heeft verweerder een schriftelijk standpunt ingenomen met betrekking tot de overlijdensakten. Bij schrijven van 23 juli 2008 heeft eiseres hierop gereageerd, waarna ten slotte verweerder op 29 juli 2008 een reactie heeft ingezonden.

Partijen hebben schriftelijk toestemming verleend voor het achterwege laten van de behandeling van het beroep ter zitting, zoals bedoeld in artikel 8:57 van de Algemene wet bestuursrecht, waarna het onderzoek op 30 juli 2008 is gesloten.

AWB 07/47845

2

Overwegingen

1. Aan de orde is of het besluit van 23 november 2007 in rechte stand kan houden.
2. De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten. Eiseres is op 9 oktober 2003 Nederland binnengekomen en heeft op dezelfde datum een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Deze aanvraag is bij besluit van 23 februari 2004 ingewilligd en aan eiseres is een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, met ingang van 9 oktober 2003 en geldig tot 9 oktober 2006. Op 21 juli 2007 heeft eiseres onderhavige aanvraag ingediend.
3. De rechtbank overweegt als volgt.
4. Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.
5. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden ingetrokken dan wel kan de aanvraag tot het verlengen ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is komen te vervallen.
6. Nu eiseres de juistheid van de afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Burundi niet heeft bestreden, staat vast dat de rechtsgrond voor verlening als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.
7. Het geschil spitst zich aldus toe op de vraag of eiseres ten tijde van haar asielaanvraag dan wel op het moment van het bestreden besluit in aanmerking kwam voor toelating op een van de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c, van de Vw 2000 genoemde gronden.
8. Naar de mening van eiseres komt zij voor toelating op een van de voormelde gronden in aanmerking. Ter onderbouwing hiervan heeft zij het volgende aangevoerd. Eiseres behoort tot de Hutu-bevolkingsgroep en is afkomstig uit Burundi. Haar vader is Hutu en haar moeder is Tutsi. Zij heeft altijd last gehad van haar gemengde afkomst. De families van haar ouders accepteerden eiseres niet. Op 3 juli 2003 zijn haar ouders gedood omdat haar vader een Hutu was. Eiseres heeft dit na de avondmis vernomen toen zij vlak bij het ouderlijk huis een groep Tutsi's hoorde zeggen dat ze een Hutu hadden gedood. Ook hoorde zij dat de namen van haar ouders werden genoemd. Daarop is eiseres naar een vriend van de familie gegaan, genaamd, in de wijk Eiseres vreest vanwege haar gemengde afkomst te worden gedood door de Hutu's of de Tutsi's. Zij is op 6 oktober 2003 vanuit het huis in de wijk per taxi naar de luchthaven van vertrokken, alwaar zij haar reisagent Jacques heeft ontmoet. Per vliegtuig is eiseres met drie of vier tussenstops naar Nederland gereisd, alwaar zij op 9 oktober 2003 is aangekomen. De twee zussen van eiseres verblijven in Rwanda.
9. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op

zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

10. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

11. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

12. Voorop wordt gesteld dat de algemene situatie in Burundi niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit Burundi in het algemeen en die behoren tot de Hutu-bevolkingsgroep in het bijzonder zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Eiseres dient derhalve aannemelijk te maken dat er haar persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

13. Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielaanvraag naar voren gebrachte feiten behoort tot de verantwoordelijkheid van verweerder en dat die vaststelling door de rechtbank slechts terughoudend kan worden getoetst. De rechtbank dient zich dan ook bij het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van een vreemdeling te beperken tot het oordeel of verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielaanvraag niet geloofwaardig is. Voorts blijkt uit die jurisprudentie dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielaanvraag op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van documenten zal echter blijkens paragraaf 4.3.6 (voorheen: 4.1.5.8) van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

14. Verweerder heeft zich in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 op het standpunt gesteld dat eiseres geen documenten heeft overgelegd ter staving van haar reisroute. Eiseres heeft verklaard nooit een paspoort te hebben aangevraagd en dat alle documenten tijdens haar reis naar Nederland in handen waren van de reisagent. Verweerder acht de omstandigheid toerekenbaar dat eiseres tijdens de gatecontrole van vlucht uit Sint Petersburg te Rusland geen geldig nationaal paspoort kon overhandigen omdat de reisagent deze bij zich droeg en hij de gate al had verlaten en zij niet weet onder welke naam zij heeft gereisd. Immers, van eiseres kon en mocht worden verlangd dat zij zich met een authentiek reisdocument kon identificeren dan wel kon aantonen onder welke naam zij heeft gereisd of de reisagent kon aanwijzen. Verweerder is van mening dat eiseres willens en wetens het overleggen van grensoverschrijdingsdocumenten gefrustreerd, aangezien zij heeft verklaard dat aan alle passagiers voordat zij naar buiten kwamen was gevraagd hun documenten gereed te houden in verband met controle. Nu eiseres onder deze omstandigheden niet heeft geanticipeerd door samen met de reisagent het vliegtuig te verlaten en zij bij de controle evenmin de reisagent kon aanwijzen, wordt door verweerder het ontbreken van haar grensoverschrijdingsdocument tegengeworpen. Het ontbreken van haar grensoverschrijdingsdocument is derhalve aan eiseres toe te rekenen, aldus verweerder.

AWB 07/47845

4

15. Naar de mening van verweerder heeft eiseres onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van de door haar gestelde reisroute. Zo heeft eiseres haar reisverhaal niet onderbouwd met het gebruikte grensoverschrijdingsbewijs, noch met enig ander (indicatief) bewijs van de gestelde reis. Volgens verweerder mag in redelijkheid worden verwacht dat de gestelde reis van eiseres van met drie of vier tussenstops naar Nederland valt te staven met documenten als een paspoort, vliegticket of instapkaart. Bovendien is eiseres evenmin in staat gebleken om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de door haar afgelegde reisroute te geven. De verklaring van eiseres hiervoor dat het haar eerste vliegreis was en zij zich niets herinnert, wordt door verweerder als onvoldoende van de hand gewezen. Immers, van een persoon die heeft verklaard van met drie of vier tussenstops naar Nederland te zijn gereisd, mag in redelijkheid worden verwacht – juist nu zij voor de eerste keer reist en die reis recent was gemaakt – dat zij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken, zoals de naam die gebruikt is op haar tickets/paspoort, de duur van de vlucht, de bestemming, de plaatsen van de tussenstops, een beschrijving van de reisdagen, de luchtvaartmaatschappijen, de kleur van het toestel, de kleding van de bemanning en het vlucht- en stoelnummer. Nu eiseres hiertoe niet in staat is gebleken, is haar gestelde reisroute op geen enkele manier te verifiëren en heeft zij verwijtbaar onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van haar reisroute. Derhalve heeft eiseres volgens verweerder geenszins aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van documenten die haar reisverhaal onderbouwen niet aan haar is toe te rekenen.

16. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten haar niet kan worden toegerekend. Evenzeer heeft verweerder eiseres in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat zij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de gestelde reisroute. Daarom is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiseres en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

17. Indien er, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de ABRS dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig te kunnen worden geacht.

18. Volgens vaste jurisprudentie van de ABRS van 11 februari 2005 (JV 2005/152), 23 juni 2005 (JV 2005/315) en 19 december 2005 (JV 2006/47) omvat de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas zowel de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten als de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die gestelde feiten ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer aan behandeling te wachten staat.

19. Verweerder heeft zich voorts in dit kader op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiseres geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. Verweerder acht daartoe redengevend dat – naast de toerekenbare ongedocumenteerdheid – aangaande de samenscholing voor haar woning op 3 juli 2003 het ongeloofwaardig is dat eiseres de groep mensen tot op twee meter kon naderen zonder zelf te zijn opgemerkt. Daarbij is volgens verweerder van belang dat, ongeacht het gestelde ontbreken van straatverlichting, het feit dat het donker was en het verdekt opstellen door eiseres, de verklaring niet kan overtuigen dat zij op straat een groep mensen al lopend over een afstand

van 400 meter tot op twee meter kan benaderen, alles hoort en de buren herkent tussen de omstanders, zonder zelf te worden opgemerkt of herkend door deze personen. Eiseres heeft namelijk tijdens het nader gehoor van 14 januari 2004 (pagina 5) aangegeven dat zij de groep zowel heeft gezien als gehoord en dat iedereen burgerkleding droeg (pagina 7), hetgeen impliceert dat zij de groep dus goed heeft kunnen zien. Indien eiseres zelf mensen kan herkennen in het donker zonder straatverlichting, geldt dit naar de mening van verweerder immers ook voor anderen in dezelfde situatie. Derhalve acht verweerder de verklaringen van eiseres dat zij zich verdekt heeft opgesteld en daarom zelf niet is opgemerkt niet overtuigend en is het astrelaas over de samenscholing bij haar woning niet geloofwaardig. Bijgevolg acht verweerder de verklaringen over de dood van haar ouders en de bedreiging zelf gedood te zullen worden vanwege hun gemengde huwelijk en afkomst evenmin geloofwaardig. De stelling dat in het geval haar ouders nog in leven zouden zijn, zij een bezoek hadden afgelegd bij de vrienden waar eiseres verbleef, wordt door verweerder onvoldoende geacht om hun dood toch geloofwaardig te achten. Immers, dit had dan ook van de zussen van eiseres mogen worden verwacht, daarentegen blijken zij thans in Rwanda te wonen. Daarnaast is verweerder van mening dat eiseres omtrent de gestelde dood van haar ouders vanwege hun gemengde huwelijk op 3 juli 2003 vage verklaringen heeft afgelegd. Zo heeft zij de lijken van haar ouders niet gezien, weet zij niet door wie haar ouders zouden zijn omgebracht en heeft zij zelf, noch via de familievriend, navraag gedaan naar de gestelde dood van haar ouders. Daarom zijn de gebeurtenissen bij de woning op 3 juli 2003 niet overtuigend en heeft eiseres de gestelde dood van haar ouders niet aannemelijk gemaakt, aldus verweerder.

20. Verder wordt door verweerder de vrees voor vervolging van eiseres vanwege haar (gemengde) afkomst niet geloofwaardig geacht. Daartoe acht verweerder redengevend dat uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 14 september 2007 blijkt dat de wijk voornamelijk door Tutsi wordt bewoond en dat eiseres geen verklaringen heeft afgelegd dat haar leven in de wijk dermate onhoudbaar was dat er vanwege de voortschrijdende segregatie en Tutsi dominantie in deze wijk aanleiding bestond om zich elders te vestigen dan wel Burundi te verlaten. Zo blijft zij vaag omtrent problemen in het dagelijkse bestaan vanwege haar gestelde gemengde afkomst en heeft zij enkel verklaard dat zij zich onveilig voelde en dat zij op familiefeesten door haar familie niet leuk werd gevonden.

Ook acht verweerder het, ondanks de verklaringen over de onveiligheid van eiseres, niet overtuigend dat zij toch alleen in het donker over straat gaat in de wijk en dat zij samen met kinderen hulp aanbiedt aan vluchtelingen in het kamp s. Bovendien spreekt eiseres zichzelf volgens verweerder tegen met betrekking tot haar verdere verblijf in Immers, enerzijds heeft zij verklaard dat zij het huis van de familievriend niet mocht verlaten, terwijl eiseres anderzijds heeft verklaard dat zij naar het vluchtelingenkamp Musee des Vivants ging om vluchtelingen te ondersteunen en zodoende contact kreeg met haar reisagent. Naar de mening van verweerder heeft eiseres dan ook de vrees voor vervolging vanwege haar (gemengde) afkomst niet aannemelijk gemaakt.

21. Gezien het vorenstaande komt verweerder tot de slotsom dat het astrelaas van eiseres geen positieve overtuigingskracht bezit, zodat er geen geloof wordt gehecht aan haar verklaringen ten aanzien van de door haar ondervonden problemen die uiteindelijk ertoe hebben geleid dat zij Burundi heeft verlaten.

22. Tot slot kan naar de mening van verweerder de huidige situatie in Burundi niet leiden tot een andere beoordeling van de geloofwaardigheid van de door of namens eiseres

aangevoerde feiten en omstandigheden, zodat de conclusie blijft dat haar asielaas positieve overtuigingskracht ontbeert en niet geloofwaardig wordt geacht.

23. In beroep heeft eiseres overlijdensakten van haar vader en moeder overgelegd ter staving van haar asielaas. Verweerder heeft hieromtrent primair het standpunt ingenomen dat de overlijdensakten te laat zijn ingediend, en dat zij, gelet op het vereiste van artikel 31, eerste lid van de Vw 2000, reeds in de besluitvormingsfase hadden moeten worden ingebracht. De rechtbank volgt verweerder in dit standpunt. Hoewel eiseres eerst bij het uitbrengen van het voornemen van 19 juni 2007 op de hoogte is geraakt van verweerders standpunt dat de dood van haar ouders niet geloofwaardig werd geacht, heeft eiseres in de daarop ingediende zienswijze, noch in het nadien gehouden gehoor van 11 september 2007, noch in de periode daarna melding gemaakt van pogingen om de overlijdensakten te verkrijgen en in te brengen in de procedure. Ook nadien in beroep heeft eiseres geen (toereikende) verklaring gegeven over het late tijdstip van indiening van de overlijdensakten. Gelet hierop zal de rechtbank deze stukken buiten beschouwing laten.

24. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om tot de conclusie te komen dat het asielaas van eiseres geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht.

25. Eiseres heeft in het kader van toetsing aan artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de Rechten van de mensen en de fundamentele vrijheden (EVRM) aangevoerd dat zij vanwege haar gemengende afkomst tot een kwetsbare minderheidsgroepering behoort en dat bij terugkeer naar Burundi een reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Deze grief kan naar het oordeel van de rechtbank reeds niet slagen, nu onvoldoende is onderbouwd dat eiseres tot een kwetsbare minderheidsgroep behoort die geen bescherming kan verkrijgen als bedoeld in de zaak Salah Seekh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 11 januari 2007 (JV 2007/30).

26. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder op goede gronden overwogen dat eiseres niet in aanmerking komt, of had behoren te komen, voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000.

27. Ten aanzien van het beroep van eiseres op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn 2004/83/EG (hierna: DRI) overweegt de rechtbank dat ingevolge artikel 15 van de DRI bestaat ernstige schade uit:

- a) doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

28. De rechtbank stelt vast dat artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI voldoende nauwkeurig en onvoorwaardelijk is geformuleerd, zodat dat eiseres hierop een beroep kan doen.

29. Eiseres stelt zich op het standpunt dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI, nu zij vanwege haar gemengde afkomst en als vrouw behoort tot een kwetsbare groep in Burundi. Daarbij is het naar de mening van eiseres niet relevant dat haar asielaas door verweerder ongeloofwaardig is geacht.

30. Volgens jurisprudentie van de ABRS van 20 juli 2007 (200608939/1, JV 2007/442), 16 november 2007 (200705222/1, JV 2008/20) en 29 februari 2008 (200800064/1, JV 2008/168) is artikel 15, onder c, van de DRI voor de desbetreffende vreemdeling slechts relevant indien hij heeft aangetoond dat in zijn land van herkomst ten tijde van het nemen van het bestreden besluit sprake was van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in die bepaling.

31. Van een binnenlands gewapend conflict, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI, is volgens de ABRS in voormelde uitspraken eerst sprake, indien een georganiseerde gewapende groep met een verantwoordelijk bevel in staat is op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land militaire operaties uit te voeren die aanhoudend en samenhangend van aard zijn. Nu eiseres op geen enkele wijze heeft onderbouwd dat in Burundi sprake is van een binnenlands gewapend conflict, is niet aannemelijk gemaakt dat zich ten tijde van het bestreden besluit een zodanig conflict voordeed. Reeds daarom valt eiseres niet onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI en kan zij geen aanspraak op subsidiaire bescherming ontlenen aan deze bepaling. De omstandigheid dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de ongeloofwaardigheid van het asielaas reeds met zich brengt dat het beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI niet kan slagen, maakt dit niet anders. Derhalve faalt het beroep van eiseres op artikel 15, aanhef en onder c, van de DRI.

32. Tot slot overweegt de rechtbank dat uit de vaste jurisprudentie van de ABRS – onder andere van 6 augustus 2003 (200302605/1, JV 2003/433, LJN: AL6437) en van 25 januari 2006 (200507586/1, LJN: AV0952) – volgt dat de strikte scheiding tussen asiel en regulier die volgt uit de systematiek van de Vw 2000 ertoe leidt dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM, behoudens in het kader van een vergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vw 2000, dient plaats te vinden in de procedure omtrent een reguliere vergunning en bestaat geen grond om te oordelen dat die scheiding niet geldt ingeval van intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. De in dat geval mogelijk aan artikel 8 EVRM te ontlenen aanspraken nopen daar niet toe. Met de mogelijkheid in voorkomende gevallen de betrokken vreemdeling een verblijfsvergunning regulier te verlenen ter eerbiediging van artikel 8 van het EVRM, is de bescherming die deze bepaling beoogt te bieden voldoende gewaarborgd.

33. Het beroep is derhalve ongegrond.

34. Hetgeen overigens is aangevoerd, leidt niet tot een ander oordeel.

35. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

36. Mitsdien wordt beslist als volgt.

AWB 07/47845

8

Belelssing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.R. van Es-de Vries als rechter in tegenwoordigheid van
mr. B.J. Groothedde als griffier en in het openbaar uitgesproken op 31 juli 2008.

B.J. Groothedde

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **05 AUG. 2008**

Mr P.R. Klaver*
 Mr E.R. Moes
 Mr W.J. Jurgers**
 Mw. Mr B.L.I.M. van Overloop
 Mr J.J. Bronsveld
 Mw. Mr C.C.W.G.M. Janssens
 Mr M.S. Yap

* gecertificeerd NMI-mediator
 ** lid van de Vereniging Arbeidsrecht
 Advocaten Nederland (VAAN)

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
29 AUG 2008	
ZAAKNR.	200806673
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
 Afdeling bestuursrechtspraak
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC DEN HAAG

per telefax en per gewone post 070-365 1380

Uw ref :
 Onze ref. : 20081721/JB/MY/092216
 Betreft :
 Geboren:
 Nationaliteit: Burundese

Bergen op Zoom, 29 augustus 2008

**Grievens hoger beroep inzake
 procedurenummer AWB 07/47845**

Edelachtbare Heer, Vrouwe,

Appellante in deze is mevrouw geboren op : , IND-nr. 270.238.3413, van
 Burundese nationaliteit, woonachtig te

Appellante kiest domicilie te (4611 PP) Bergen op Zoom aan de Van der Rijtsstraat no. 57, ten kantore van de bepaaldelijk gevolmachtigde mr. J.J. Bronsveld. Bij deze verklaart mr. J.J. Bronsveld bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn om voor appellante het onderhavige appelschrift in te stellen. Dit appelschrift heeft betrekking op de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, bekend onder nummer AWB 07/47845 d.d. 31 juli 2008, waarbij de rechtbank het beroep van appellante ongegrond heeft verklaard. Een kopie van de uitspraak wordt bij deze overgelegd als productie 1.

Appellante kan zich niet verenigen met deze uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch d.d. 31 juli 2008 zoals hiervoor omschreven en wel om de hiernavolgende redenen.

Bezoekadres: Van der Rijtsstraat 57 - 4611 PP Bergen op Zoom
 Correspondentieadres: Postbus 386 - 4600 AJ Bergen op Zoom - T +31(0)164 252 621 - F +31(0)164 255 010 - E info@ravelijnadvocaten.nl - www.ravelijnadvocaten.nl

Op onze dienstverlening zijn onze algemene voorwaarden van toepassing, welke onder meer een beperking van de aansprakelijkheid bevatten. Deze voorwaarden staan op de achterzijde van deze brief en zijn ook te vinden op onze website.

GRIEF 1:

Appellante stelt dat de Rechtbank, in rechtsoverweging 24, ten onrechte heeft overwogen dat men tot de conclusie is gekomen dat het asielrelaas van appellante geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht.

Toelichting

Gesteld wordt dat het appellante willens en wetens het overleggen van reisdocumenten heeft gefrustreerd en dat zij onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de door haar gestelde reisroute. Appellante betwist dat uitdrukkelijk. Weliswaar zijn er geen verifieerbare documenten overgelegd ter staving van de reisroute, maar appellante was daarbij volledig afhankelijk van de medewerking van de reisagent. Algemeen bekend is dat reisagenten nu eenmaal geen risico willen lopen ten aanzien van hun medewerking aan de reis die de vreemdeling maakt teneinde asiel te vragen in Nederland. Dat is dan ook de reden waarom de documenten van appellante door de reisagent zijn bijgehouden c.q. ingenomen.

Uit de overgelegde bescheiden in de asielprocedure van appellante is genoegzaam af te leiden, dat zij haar optimale medewerking heeft verleend aan de beoordeling en ter staving van zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas. Het valt appellante echter niet aan te rekenen dat zij niet meer in het bezit was van originele documenten, aangezien zij de originele identiteitsdocumenten in de afhankelijke positie ten aanzien van de reisagent aan deze persoon heeft moeten afstaan.

Appellante heeft tijdens de gehele procedure wel degelijk haar reisroute aangegeven en voldoende informatie verschaft omtrent de wijze waarop hij naar Nederland is gekomen. Dat zij een aantal zaken niet kent, kan haar niet verweten worden. Voor appellante zijn dit geen eenvoudige zaken om te onthouden of er notie op te slaan, daar de spanning c.q. gevaren van een dergelijke risicovolle reis de overhand hadden. Voor appellante draaide het om veilig te reizen en in Nederland aan te komen.

Op grond daarvan kan niet gesproken worden dat het asiel positieve overtuigingskracht ontbeert en dient het relaas derhalve als geloofwaardig te worden aangemerkt en ook zwaarwegend.

GRIEF 2:

Ten onrechte heeft de rechtbank, in rechtsoverweging 25, het beroep op artikel 3 EVRM verworpen.

Toelichting

Appellante stelt dat zij zowel concreet als algemeen te vrezen heeft voor vervolging c.q. onmenselijke behandeling in het land van herkomst. Niet alleen gelet op het asielrelaas maar ook gelet op de actuele situatie van de positie van vrouwen in Burundi. Overgelegd wordt als productie 2 de Wijziging Vreemdelingencirculaire 2000, WBV 2008/01, waar onder 3.4. wordt bevestigd dat in Burundi op grote schaal seksueel geweld tegen vrouwen zonder onderscheid naar etniciteit en

leeftijd voorkomt. Appellante is slachtoffer van seksueel geweld c.q. verkrachting in haar land van herkomst en thans kampt ze met psychische klachten n.a.v. haar verleden. De veiligheid van appellante kan niet worden gegarandeerd. In casu dient een uitdrukkelijk verbod te worden uitgesproken op uitzetting, gedwongen uitzetting, vanwege strijd met artikel 3 EVRM.

GRIEF 3:

Ten onrechte heeft de rechtbank het beroep op artikel 15 aanhef onder c. van de Definitierichtlijn 2004/83/EG (hierna: DRI) verworpen.

Toelichting

Appellante stelt dat uit algemene informatie blijkt dat er sprake is van een plotselinge en ernstige verslechtering van de mensenrechtensituatie in Burundi. Appellante verwijst onder meer naar het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. 14 september 2007 en stelt dat er sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Voorts wordt overgelegd als productie 3 en verwezen naar de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, Vreemdelingenkamer AWB 08/15753 d.d. 29 mei 2008 inzake de toetsing en uitleg van art 15 aanhef onder c DRI, dat de Afdeling (AbRS) bij uitspraak van 12 oktober 2007 (JV 2007, 531), hierbij overgelegd als productie 4, prejudiciële vragen hierover heeft gesteld aan het Hof van Justitie van de EG. De beantwoording van deze vragen acht de Voorzieningenrechter van belang, daar dit een relevante wijziging van recht kan betekenen. In casu kan dit ook voor appellante een relevante wijziging betekenen omtrent de toetsing aan artikel 15 aanhef onder c DRI, daar er hier ook door verweerder wordt uitgegaan van een ongeloofwaardig asielrelaas.

Appellante stelt uitdrukkelijk dat ondanks dat er sprake is van een geloofwaardig dan wel ongeloofwaardig asielrelaas, er eerst antwoorden dienen te komen op de gestelde prejudiciële vragen inzake de toetsing van en aan artikel 15 DRI.

Redenen waarom appellante u verzoekt de uitspraak waartegen dit hoger beroep zich richt te vernietigen en te bepalen dat:

- I de bestreden uitspraak wordt vernietigd en te bepalen dat ook de bestreden beslissing van de Immigratie- en Naturalisatiedienst wordt vernietigd zodanig dat appellante alsnog de gevraagde verblijfsstatus wordt verleend;
- II verweerder wordt veroordeeld in de kosten van het geding.

Hoogachtend,

J.J. Bronsveld,
gemachtigde

